

قنطورس A و روشن‌ترین ابرنواختر

با کشف يك ابر نواختر در کهکشان نسبتاً نزديك قنطورس A فرصتی پيش آمده است تا بلکه اخترشناسان بتوانند نظريه رايج منشأ درخشندگی فوق العاده اين انفجارهای ستاره‌ای را امتحان کنند و همچنين فاصله کهکشان ميزبان را با دقت بیشتری اندازه بگیرند. اين ابر نواختر را يك ستاره‌شناس آماتور استراليایی به اسم رابرت ايوانز در سوم ماه مه امسال کشف کرده است.

با کشف يك ابر نواختر در کهکشان نسبتاً نزديك قنطورس A فرصتی پيش آمده است تا بلکه اخترشناسان بتوانند نظريه رايج منشأ درخشندگی فوق العاده اين انفجارهای ستاره‌ای را امتحان کنند و همچنين فاصله کهکشان ميزبان را با دقت بیشتری اندازه بگیرند. اين ابر نواختر را يك ستاره‌شناس آماتور استراليایی به اسم رابرت ايوانز در سوم ماه مه امسال کشف کرده است. ابر نواختر G1986 در نواری از غبار واقع شده است که از میان قنطورس A می‌گذرد و 97 درصد نور ابر نواختر در اين غبار گم می‌شود. اگر اين غبار نبود ابر نواختر مثل يك ستاره قدر هفتم می‌درخشید و می‌شد آن را به دشواری با چشم غير مسلح هم مشاهده کرد؛ يعنی در واقع پر نورترين ابر نواختری می‌بود که در قرن گذشته کشف شده است. تا حالا از مطالعه خطوط طيف مرئی اين ستاره معلوم شده است که G1986 از نوع کلاسيك، يعنی از نوع درخشانترين ستاره‌های انفجاری است. اين نوع ابر نواخترها به اعتقاد اغلب ستاره‌شناسان حاصل انفجار کوتوله‌های سفيدند. کوتوله سفيد احتمالاً در اثر ربايش گاز از ستاره همدم دستخوش واکنش‌هایی (هسته‌ای) می‌شود که به انفجار آن می‌انجامد، ماده ستاره به نيکل-56 تبديل می‌شود که رادیواکتیو است و به کوبالت-56 وا می‌پاشد، و کوبالت هم به ایزوتوپ پایدار آهن-56 وا پاشيده می‌شود. در اين میان دمای گازهای درحال انبساط آنچنان بالا می‌رود که درخشندگی ابر نواختر به 5×10^9 برابر درخشندگی خورشيد می‌رسد. فعلاً گروه‌هایی از اخترشناسان در استراليا و شیلی دارند اين ابر نواختر را در طول موج‌های مختلف الکترومغناطیسی رصد می‌کنند و امیدوارند که در طيف‌های فروسرخ و فرابنفش آن اطلاعات جديد و جالبی نهفته باشد.